

бурята, бѣ наистина Калоянъ. „Царь Калиянчо“, както го наричаше народътъ, обичаше да обикаля земитѣ си, и непознатъ отъ никого, да следи съ очитѣ си какъ се изпълняватъ наредбитѣ му. И затова страхътъ отъ внезапното му появяване, караше навсѣкѣде побирчии и севастии, кефалии и кастрофилаки, слѣпо да се подчиняватъ на царската му воля, защото знаеха, че въ противенъ случай, Калоянъ е непоколебимо жестокъ. Съ това пѣкъ печелѣше сърдцето на народа си, който вече отъ нѣколко години почиваше въ миренъ трудъ и приготовления за бѣдаща бранъ. Майстори технитари строеха обсадни машини: катапулти, гинен и балисти, крепости се издигаха задъ Хемуса по пѣтя къмъ Загоре, въ самоковитѣ ковачи, день и нощъ чукаха стрели, копия, щитове, шлемове...

Калоянъ знаеше, че борбата ще бѣде дълга и жестока, затова даваше на народа си време да събира сили.

А между това пратеници до папата се мѣчеха предварително да осигурятъ трайността на възможната победа. Защото Калоянъ не бѣ само добъръ бранникъ, но и мѣдъръ държавникъ, и знаеше много добре, че всички усилия на едно храбро, но малко и заобиколено съ врагове племе, ще бѣдатъ винаги безплодни, щомъ задъ гърба му не стои нѣкой далеченъ силенъ покровитель.

Тогава, такъвъ силенъ покровитель можеше да бѣде само папата.

И Калоянъ не се поколеба да се обърне къмъ него.

Така бавно приближаваше края на дванадесетия вѣкъ...

ГЛАВА IV.

Вече три пѣти младата царица се заслушва дали нѣма да отекне конски тропотъ по широкитѣ плочи на двора, дали нѣма да се чуе дрънченето отъ веригата на подвижния мостъ, дали гласътъ на Калояна нѣма да прозвучи въ предверието и да облѣе съ буйна радостъ младото ѣ сърдце, но въ спокойната дръмка на това горещо юлско следпладне, тя нѣмаше друга утеха, освенъ да слуша тихия равномеренъ говоръ на приятелката си Зоя. Следъ